

De Ster

Tempel te Los Angeles, Californië.

Januari 1956

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

56e JAARGANG

Nr 1

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,

President der Nederl. Zending.

Assistente:

JOH. E. WESTERDUIN

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
De Tempel te Los Angeles, Californië	3
Beschrijving van onze Heiland	4
Bronnen van Levend water, door Rinze Schippers	5
Een Warme Hulde aan de Leden en Diensteen van de Zusters Hulp Vereni- ging, door Belle S. Spafford	9
Onze Zonnehoek: Gelukkig Nieuwjaar, Nick! door Mabel Harmer	15
Ten Koste van de Vader, door Elder R. Michael Brown	19
Districts Overziensters der Z.H.V. . . .	23
Max. L. Pinegar tot Raadgever in het Zendingsbestuur benoemd	24
Een Laatste Groet, door Elder Donald M. Peck Jr.	25
Een belangrijk jaar	26
Muziek in Onze Zending, verzorgd door Elder A. L. Lyon	28
Gebeurtenissen in de Zending	30
Korte verhalen wedstrijd	32

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

De Tempel te Los Angeles, Californië.

„... In de loop der tijden zullen de kusten van de Stille Oceaan door Tempels des Allerhoogsten overschaduwt worden!”

DEZE profetische boodschap werd door Brigham Young en Willard Richards gedurende Augustus 1847 van het Zout Meer Dal naar de Heiligen in Californië gezonden.

Nu, honderd jaren later nadert de Los Angeles Tempel zijn voltooiing en de Heiligen in de omstreken hebben zeker reden om zich te verheugen. Hun gebeden zijn beantwoord. Hun werk heeft zijn beloning ontvangen en hun opofferingen hebben vruchten voortgebracht.

Op een eminente heuvel in de nabijheid van Westwood Village, Los Angeles, Californië, ongeveer vijf mijlen van de Stille Oceaan verwijderd, is de Tempel al een herkenningspunt geworden. Wegens zijn goede ligging en zijn hoogte (de toren rijst 257 voet boven de eerste verdieping) kan de Tempel vanuit vergelegen plaatsen zoals San Pedro, het eiland Catalina en vanaf schepen, die nog vijftientig mijlen in zee zijn gezien worden.

Op 22 September, 1951 werd de grond gewijd en opgedragen voor

de bouw van een Tempel waarbij President McKay het inwijdingsgebed uitsprak. Op 7 Juli, 1952 waren alle plannen gereed en kon men spoedig met de bouw beginnen.

De leden van de Kerk in Los Angeles en omgeving hadden ondertussen niet stil gezeten. Zij maakten een belofte om \$ 1.000.000 bijéén te brengen voor de bouw van de Tempel. Er zijn vele geschiedenissen over hun opofferingen. Kleine kinderen keerden hun spaarpotten om en gaven alles wat zij hadden voor de nieuwe Tempel. Jongelui deden buiten de dingen, die zij nodig hadden of graag zouden willen hebben en offerden hun zakcenten voor de Tempel. Sommige families stelden de dingen uit, die zij graag aan hun eigen huizen wilden verbeteren en bleven nog een paar jaren langer in de oude auto rijden inplaats van een nieuwe te kopen en gaven hun spaarcenten voor de Tempel; anderen gaven het geld, dat zij voor hun vakantie gespaard hadden en bleven thuis. De leden van de Kerk hebben nu veel meer dan

\$ 1.000.000 bijgedragen, maar hun geloof is versterkt en hun vreugde zeer vergroot. Er is nog nooit een gelukkiger groep mensen gevonden.

Met de hulp van ouden en jongen is onze Tempel nu haast klaar om aan onze Hemelse Vader opgedragen te worden. De Tempel bevat 90 kamers. De verordeningsskamers kunnen allen 300 mensen bevatten. De grootste ruimte in de Tempel is de vergaderzaal, die 2.600 mensen kan bevatten. Het gebouw is zo gemaakt, dat het de tand der tijden zal kunnen weerstaan. Het is brandvrij en bestand tegen aardbevingen.

Boven op de Tempeltoren verrijst het beeld van de Engel

Moroni. Deze afbeelding is geheel met bladgoud bedekt, meet 15 voet en 5½ inches en heeft een gewicht van 2100 pond.

Overdag en 's avonds wanneer het licht der schijnwerpers dit glorieuze gebouw bestraalt trekt het de aandacht van duizenden. Ontelbare bezoekers hebben een bezoek aan de Tempelgronden gebracht en uit de mond van zendingen en gidsen de geschiedenis van het Herstelde Evangelie en de reden voor de bouw van deze Tempel gehoord. Deze Tempel, zoals alle anderen, is een bewijs van het geloof en de liefde tot God van de Heiligen der Laatste Dagen en het is een bewijs van de grote liefde van God tot ons, Zijn kinderen.

* * * * *

Een beschrijving van Onze Heiland.

Waarschijnlijk heeft iedereen een andere voorstelling van de uiterlijke verschijning van Jezus Christus. Naar men zegt, werd de volgende beschrijving van zijn uiterlijke verschijning door Publius Lentellus, President van Judea, naar de Senaat te Rome gezonden:

„Er woont in deze dagen een man in Judea met een zeldzaam karakter, zijn naam is Jezus Christus. De barbaren achten Hem als een profeet maar zijn volgers aanbidden Hem als de onmiddellijke afstammeling van de onsterfelijke God. Hij bezit ongeëvenaarde deugden zoals het opwekken van doden, zodat deze uit hun graven verrijzen. Hij kan elke ziekte door een woord of een beroering genezen. Hij is een man met grote gestalte en met voorname vormen; Hij heeft een vriendelijk en eerwaardig voorkomen; zijn haar valt met mooie golven tot onder zijn schouders en is op zijn kruin gescheiden; Hij kleedt zich volgens de Nazareners; Hij heeft een hoog en glad voorhoofd; zijn wangen zijn zonder blaam en met een roosachtige gloed overtrokken; zijn neus en mond zijn volmaakt symetrisch gevormd; zijn baard is dik en past bij het haar en komt een weinig onder zijn kin waar deze ook in het midden gescheiden is; zijn ogen zijn helder, verstandig en ernstig.

Hij berispt met zachtheid en vermaant teder maar met nadruk. Zijn uitingen, hetzij door woord of daad, passen zeker bij het karakter van een dergelijk subliem persoon. Geen mens heeft Hem ooit zien lachen, maar Hij weent vaak en Zijn tranen zijn zo overtuigend, dat de menigte uit medeleven haar tranen niet kan weerhouden. Hij is matig en wijs, kortom — wat deze wondermens ten einde ook mocht blijken, op het ogenblik is Hij een man van overtreffende schoonheid en goddelijke volmaking, die op welke manier dan ook elke mens te boven gaat.

(Uitgezocht)

(Millennial Star, Vol. 44, bldz. 701)

BRONNEN van levend water

door Rinze Schippers,

*Eerste Raadgever van het Presidentschap
der Nederlandse Zending.*

*

ELKENS wanneer ik Rotterdam binnenkom, 't zij overdag dan wel 's avonds, krijg ik een blij en trots gevoel, als ik het sprankelende water der fontein aan de Coolsingel omhoog zie spuiten. Sedert die fontein in werking werd gesteld, werd ik mij eerst recht bewust van het bruisende leven dat in de stad aan de Maas aanwezig is. Het immer stromende water van de Maas en de hoog opspuitende fontein roepen steeds een symbool van leven in mij wakker. Dat „levens-symbool” brengt dan associaties bij mij teweeg met de BRON VAN EEUWIG LEVEN, waarvan de Zaligmaker sprak aan de fontein van Jacob... „maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden eene fontein van water, springende tot in het eeuwige leven”.

(Joh. 4 : 14)

Zoals de hoog opspattende fontein voor mij het symbool is van de „wedergeboorte” van Rotter-

dam, de stad die zo verschrikkelijk door boos geweld van een invallend leger te lijden had, zo vind ik in Christus het symbool van de herrijzenis van elk mens-kind, dat heeft geput uit die bron van EEUWIG LEVEN.

Zoals de „Maas” de levensader is voor de stad die ik zo liefheb, zo werd de Zaligmaker ook voor mij door Zijn genadevol zoen-offer de ADER DES EEUWIGEN LEVENS.

Met innige dankbaarheid gaan mijn gedachten terug naar het kerkgebouw in de St. Jansstraat, alwaar ik door het sluiten van het verbond aan het watergraf eerst recht ben gaan beseffen, wat het WATER in het algemeen en voor het EEUWIG LEVEN in het bijzonder voor ons betekent.

Dank zij dat „stromende water” van de Maas en de met volle overgave gegeven inspanning van haar inwoners, kon Rotterdam herrijzen.

Dank zij het water dat CHRIS-TUS mij schonk, en dat in mij geworden is een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven, en de inspanning tot het onderhouden van God's geboden, mocht ik herrijzen uit de dood tot het leven.

Zoals het water der fontein uiteenspat in ontelbare droppels, schitterend in het licht van de zon of van de lampen, evenzo bruisen ontelbare schitterende ZEGENINGEN in ons op, die Christus ons schonk, rijk geschakeerd in het LICHT van het EEUWIGE LEVEN.

Voor ons Nederlandse leden, die toch zo trots zijn op ons kleine maar mooie land, op de grootse prestaties van ons voorgeslacht, voor ons Hollandse leden zijn de Zegeningen van het Eeuwige leven thans rijker geschakeerd dan ooit te voren.

Ons voorgeslacht heeft vaak langdurig moeten strijden voor de verwezenlijking hunner idealen, waarvan wij thans de vruchten mogen smaken. In ONZE dagen hebben wij de verwezenlijking mogen aanschouwen van een ideaal, groter dan de mensheid ooit kon dromen. Het is in o n z e dagen, dat het God heeft behaagt Zijn Heilige tempel op dit vasteland op te richten. THANS is de volheid van zegeningen ook onder het bereik van onze Nederlandse leden gekomen. THANS kunnen ook wij Hollandse leden, als nakomelingen van een klein maar roemrijk geslacht tonen onze afkomst waardig te zijn. Ons voorgeslacht

heeft gestreden en vaak veel geleden voor ONS. Voor o n z e vrijheid, o n z e welvaart, voor ons familiegeluk en voor veel meer. Daarom willen WIJ thans in die voetsporen van ons voorgeslacht voortgaan; ook WIJ willen strijden en zo nodig wat opofferingen maken. Wij willen NU werken voor de vrijmaking, de geestelijke welvaart en het volkomen familiegeluk van ons voorgeslacht en voor dat van onszelf. Wij willen volkomen en geheel herrijzen. Daarom willen wij ons thans ook werkelijk gaan i n s p a n n e n bij het verzamelen van namen en gegevens omtrent ons voorgeslacht. Wij willen, ja wij moeten naar de Tempel voor onze volkomen zegeningen en die van ons voorgeslacht.

Laat ons bedenken, dat hoewel vermaak niet onbehaagelijk is in de ogen van onze Hemelse Vader, zulk vermaak ons vaak veel geld kost. Laat ons trots zijn op het lidmaatschap der Kerk en op ons Nederlandschap. Laten wij deze trots op waardige wijze tonen door onze inspanning, door onze spaarzaamheid, door onze ontelbare werken voor onze doden.

IS U OOK KLAAR EN BE-REIDT OM MEE TE GAAN NAAR HET HUIS DES HE-REN, de tempel te Bern?

Moge God ons zegene Broeders en Zusters, 'oud en jong, met het verkwikkende water uit de Bron des Eeuwigen levens. Dat is mijn nederig en oprecht gebed in de naam van onze Here Jezus Christus.

Waarom een Tempelhuwelijk ?

Daarom als een man een vrouw trouwt en hij trouwt haar niet bij mijn woord, en hij maakt een verbond met haar voor de tijd dat hij in de wereld is en zij met hem, dit verbond en dat huwelijk zijn niet van kracht als zij gestorven zijn, en als zij uit de wereld zijn: daarom zijn zij door geen wet verbonden als zij deze wereld verlaten hebben.

L. & V. afd. 132 : 15.

ALS geroepen en terzijdegezet „Tempelwerker” in de Salt Lake Tempel, heb ik het voorrecht vele malen huwelijksinzegeningen in deze Tempel bij te wonen. Wat mij daarbij telkens weer opnieuw treft is de eenvoud waarmee alles geschiedt. Geen pompeuze versieringen, geen daverende muziek, geen menselijke bijkomstigheden, doch een eenvoudige ceremonie, die erg ontroerend is. Een ouderling der kerk, een dienstknecht van de allerhoogste God, die in eenvoudige bewoordingen de vrouw voor tijd en alle eeuwigheid aan de man van haar keuze verzegeld in de naam van Jezus Christus. En wanneer het geschiedt, dat ook kleine kinderen aan de ouders worden verzegeld, dan stijgt de ontroering ten top en worden vaak tranen gestort, tranen van ontroering en dankbaarheid. De gevoelens die hierbij een rol spelen worden het best uitgedrukt in de woorden die onlangs een Hollandse zuster in de Salt Lake Tempel uitsprak, nadat zij aan haar man en de kinderen aan

haar en haar man verzegeld waren: „Nu zijn jullie voor altijd van mij”. In deze laatste woorden ligt alles besloten wat de Tempelceremonie inhoudt. Voor tijd en alle eeuwigheid aan elkander verzegeld.

Wanneer de ambtenaar van de Burgelijke stand een huwelijksceremonie leidt, dan besluit hij met de woorden, dat hij hiermede het bruidspaar tot man en vrouw verklaart, totdat de dood hen scheidt. Verder gaat zijn bevoegdheid niet. Dan komt echter de macht van het Priesterschap en de glorie van God geopenbaard en gegeven in deze de laatste bedeling des tijds: de Tempelceremonie, waardoor man en vrouw voor eeuwig aan elkander verbonden worden en de kinderen uit dit huwelijk later geboren automatisch aan de ouders zijn verzegeld: geboren onder het verbond.

Geen grotere zegen kan de mens deelachtig worden op deze aarde dan het ontvangen van de verzegeling in de Tempel. Er is een

oud Hollands spreekwoord dat zegt: „Eenvoud is het kenmerk van het ware” en de Tempelceremonie, door haar eenvoud, bewijst, dat het huwelijk gesloten in de Tempel, het enig ware huwelijk is, hetwelk waarde voor God heeft. Volgens afdeling 132 vers 16 van de Leer en Verbonden, zal geen mens de celestiale glorie en eeuwige vooruitgang deelachtig worden, tenzij zij door de macht van priesterschap het eeuwig huwelijk hebben gesloten. Gods wet is hoger dan enige wet door mensen gemaakt, vandaar dan ook, dat het huwelijk, gesloten in de Tempel door een dienstknecht des Heren, verder strekt dan enig ander huwelijk, door welke aardse functionaris dan ook gesloten. Het mensdom begrijpt niet de zegeningen die door God aan ons zijn gegeven in de ceremonie in de Tempel. En een iegelijk kan deze zegeningen deelachtig worden, als hij overeenkomstig de geboden des Heren leeft. Als wij ons houden aan de wetten die God heeft gesteld, dan is God eveneens gebonden door deze zelfde wetten. God heeft beloofd in Zijn Woord, dat indien wij Zijn ge-

boden onderhouden, grote zegeningen ons deelachtig zullen worden. (L. & V. afd. 105, vs. 18). De grootste zegen van die allen is, dat wij waardig worden bevonden het Huis des Heren te betreden, om daar de verordeningen voor onszelf en voor onze afgestorvenen te doen, en door het sluiten van het eeuwig huwelijk toegang te hebben tot eeuwige vooruitgang in de celestiale glorie. Broeders, deze grote zegeningen kunnen Uw deel zijn, als U leeft overeenkomstig de geboden des Heren. Door de Tempel in Bern zijn deze zegeningen nog beter binnen Uw bereik gekomen. Leef naar Gods gebod en God zal de hemelen openen en Zijn zegeningen over U uitstorten. Zusters, streef ernaar het Evangelie beter te begrijpen en met Uw man dit Evangelie te leven, opdat U de grootste zegen op aarde zult kunnen deelachtig worden

Moge God U daartoe allen zegenen.

Stephen Asmus

Voorzitter van „The Hollanders
Genealogical Committee”,
Salt Lake City, Utah, U.S.A.

Want hij, die in dit leven getrouw en verstandig
is, wordt waardig geacht de woning te beërven,
die door Mijn Vader hem zijn bereid.

(L. en V. 72:4)

EEN WARME HULDE

aan de

Leden en Diensten van de
Zusters Hulp Vereniging

door Belle S. Spafford

ter gelegenheid van de Generale
Zusters Hulp Verenigings Conferentie
gehouden op 29 September 1955
te Salt Lake City.

TOEN de profeet Micha tot de mensen van Jeruzalem en Samaria sprak berispte hij de prinsen en profeten, die meer van oorlog dan van vrede hielden. Hij sprak daarna van de vrede in de laatste dagen en verklaarde hetgeen God verlangt van de mensen, die Hem willen volgen; Hij heeft U bekend gemaakt, o, mens! wat goed is; en wat eist de Here van U, dan recht te doen en weldadigheid lief te hebben en ootmoedig te wandelen met Uw God. (Micha 6 : 8)

Deze woorden zouden heel goed het motto van de Zusters Hulp Vereniging kunnen zijn en zij zouden zeker van toepassing zijn op het grootste gedeelte van onze Z.H.V.-zusters, die rechtvaardig handelen, die er van houden om goed te doen en die nederig voor hun God wandelen.

Ik ben er van overtuigd, dat zij

onder de uitgezochtste dochteren van onze Hemelse Vader behoren. Zij zijn vrouwen van grote geestelijke bevalligheid, een goede houding en oprechtheid en zij zijn standvastig van karakter. Zij zijn vrouwen, die voor zich zelf en anderen een goed leven opbouwen. Zoals ik van de vrouwen van de Z.H.V. houd en hun bewonder, zo houd ik ook van het werk dat de Z.H.V. verricht. Het werk, dat edele karaktertrekken in de zuster ontwikkelt en hun de gelegenheid geeft om vele prijzenswaardige dingen tot stand te brengen.

De Z.H.V. werd in 1842 georganiseerd. Het jaar 1842 was een jaar, dat rijk aan belangrijke gebeurtenissen voor de kerk was.

Zoals het in de geschiedenis van de kerk vermeld staat schreef de profeet op 6 Januari, 1842 dit belangrijke feit neer:

Het nieuwe jaar is hier en tot nu toe zijn de omstandigheden bijzonder gunstig. De Heiligen schijnen door een bijzondere Voorzienigheid gezegend te zijn, zij zijn bijzonder met middelen gezegend om een Tempel voor de Allerhoogste te bouwen. Vol verwachting kijken de Heiligen naar de voltooiing er van uit, daar het een gebeurtenis van de grootste betekenis zal zijn, niet alleen voor de Kerk, maar voor de gehele wereld, en zij verheugen zich uitermate.

...Waarlijk, dit is een dag, die de Heiligen der Laatste Dagen lang zullen gedenken — een dag waar de God des Hemels een begin gemaakt heeft om de oude orde des Hemels aan Zijn dienstknechten en volk te herstellen, een tijd waar alle dingen samenkomen om de voltooiing van de volheid van het Evangelie voort te brengen, een volheid van de bedeling aller bedelingen, zelfs de volheid der tijden. (D.H.C. IV, bldz. 492)

Op dit tijdstip waren de Heiligen in Nauvoo, een stad, die bekend stond als „Nauvoo de Schone”. Zij was slechts drie jaren oud en toch was zij een welvarende stad. Zij was goed aangelegd en goed gebouwd, er waren stevige huizen met twee verdiepingen, die uit steen of hout vervaardigd waren. Er waren kerken en winkels, er waren smederijen en schoenmakerijen. In de bocht van de rivier was een haven waar de schepen voor anker gingen en honderden bekeerlingen uit de Oude Wereld aan land stapten. Zendingen waren reeds naar

vreemde kusten getrokken om daar de blijde Evangelie-boodschap te verkondigen en hun arbeid was zeer vruchtbaar en gezegend.

In het jaar 1842 ging de profeet voort om zijn vertaling van het Boek van Abraham in de „Tijden en Seizoenen” uit te geven.

Gedurende Maart van dat jaar schreef de profeet de beroemde Wentworth brief, die het gedeelte bevatte, dat wij nu de „Artikelen des Geloofs” noemen. Deze brief wordt door de geschiedenis van de kerk „het meest klassieke dokument in de Kerkgeschiedenis” genoemd.

Meer openbaringen aangaande de doop voor de doden werden aan de profeet verstrekt; en het was een heugelijke dag voor de Heiligen toen zij de schitterende muren van de Tempel op Mulhollandstraat zagen verrijzen.

Hierna volgde de organisatie van de Zusters Hulp Vereniging. De zusters, die met een getuigenis van het Evangelie bezielde waren, erkende de grote belangrijkheid van de leer aangaande het werk voor de doden, zoals het door hun profeet onderwezen werd en het was hun wens om ook iets bij te dragen tot de spoedige voltooiing van het Huis des Heren.

Iedere zuster had op haar eigen manier al zoveel mogelijk bijgedragen als zij maar kon. Velen hadden dit ook bij het oprichten van de Tempel in Kirtland gedaan.

De geest, die hun diensten in Kirtland bezielde was ook met hen in Nauvoo. Broeder Heber C.

Kimball heeft hiervan verslag uitgebracht in de volgende woorden: „Gedurende deze tijd werkten de broederen dag en nacht aan de bouw van het Huis des Heren. Onze vrouwen waren bezig te spinnen en te breien om hierdoor kleren voor hen te verschaffen, die aan de tempelbouw bezig waren. Slechts de Here zal weten welke armoede, verzoeken en moeilijkheden wij moesten doorstaan om dit huis te voltooien. Mijn vrouw had al de gehele zomer haar hulp verleend. Zij had honderd pond wol en met de hulp van enkele meisjes had zij het tot goed geweven om hen die aan de tempel bouwden te kunnen kleden, ook al had zij het voorrecht om de helft van de wol te behouden om zich zelf te verzorgen, heeft zij niet een paar kousen voor zich zelf gemaakt, maar zij heeft alles voor de broederen gegeven. Zij spon, weefde en streek het goed, knipte en naaide kleren voor de tempelbouwers. Haast alle zusters in Kirtland deden hetzelfde en waren allen door dezelfde geest beziel. (Tempelen des Allerhoogsten, N. B. Lundwall, bldz. 14)

Deze geest werd zo sterk in de harten van de zusters in Nauvoo dat zij voelden, dat wanneer zij zich zouden organiseren, zij meer werk zouden kunnen verrichten. Met deze bedoelingen gingen zij op een zekere dag naar de profeet om raad.

Zijn antwoord op dit verzoek en de geboorte van onze Zusters Hulp Vereniging kennen wij allen. De Heer gaf de vrouwen

door Joseph Smith op 17 Maart 1842 een Vereniging, die dienstbaarheid ten doel had onder de leiding van het Priesterschap. Zodoende werden alle zusters door liefde en dienstbaarheid tezamen gevoegd om dienstmaagden van het Priesterschap te zijn. Hun diensten in Nauvoo strekten niet alleen zover als de tempelbouwers maar ook tot de verzorging der armen. De leden van de vereniging brachten voedsel en kleding tezamen, zij vergaarden huishoudelijke artikelen en sommigen offerden zelfs hun schaarse juwelen om voor de armen te zorgen.

Maar de dagen in Nauvoo vonden een spoedig einde, en het leven in de westerse wildernis werd het lot der vrouwen. Ongeacht de omstandigheden bleef de geest van liefdadigheid, het bezorgd zijn om anderer welzijn, hun onzelfzuchtige mededeelzaamheid en hun ijver om het werk des Heren te bevorderen deze vrouwen bezielen, terwijl zij hun huizen en hun Zuster Hulp Vereniging in de wildernis bouwden.

Het is hartontroerend om enige van de notulen van die vergaderingen in die jaren te lezen. Deze notulen openbaren zeer sterk de hoge idealen en de fijne geest van de zusters in die dagen. Het voorbeeld dat de zusters in Nauvoo eens gaven bleef men volgen ook al was men in een barre woestijn geplaatst. Om dit een weinig te illustreren zou ik graag de notulen van een Z.H.V.-vergadering, die te St. George op 20 April,

1869 gehouden werd, voorlezen. President Erastus Snow heeft ons gevraagd om 25 meter karpot voor de tempel te maken, de huisbezoeksters zijn er op uitgegaan en ze hebben genoeg oude lappen voor 50 meter verzameld. Er waren op onze vergadering 90 vrouwen aanwezig om de lappen aan elkaar te naaien om zodoende aan President Snows verzoek te beantwoorden. Het was een van de fijnste vergaderingen, die wij ooit hebben gehad. De zusters werkten totdat hun ruggen en hun vingers zeer deden, maar ik ben nooit in staat geweest om een gelukkiger groep vrouwen te vinden.”

De Zusters Hulp Vereniging is echter niet alleen voor de vrouwen van voorbijgeane jaren ontworpen. Zij is ook een oproep voor onze vrouwen vandaag om zichzelf te ontwikkelen, om hun medebroeders en zusters te dienen en het werk des Heren te bevorderen. Onze harten worden warm als wij de trouw en devotie van onze vrouwen vandaag, die over de gehele wereld verspreid zijn, bezien en wanneer wij hun vorderingen en resultaten betrachten. De zusters geven zich geheel bij het bouwen van de Tempels en kerkgebouwen, zij helpen in het Welvaartspan en andere kerkelijke bezigheden. Zij bezoeken de zieken en de eenzamen. (Verleden jaar werden 235,475 van die bezoeken afgelegd). Zij onderwijzen elkaar in de beginselen en leer der Kerk (Verleden jaar gaven er 13.000 vrouwen lessen in de Z.H.V. en

meer dan 63.959 vrouwen lazen de bijzondere opdrachten uit het Boek van Mormon). De zusters helpen elkaar om in paden van rechtvaardigheid te wandelen, zij doen deze dingen met het doel voor ogen om voor zichzelf en anderen een mooi, dienstbaar en doelbewust leven te bereiken en datgene bij te dragen wat een vrouw kan doen om het Koninkrijk Gods hier op aarde op te bouwen.

De geest waarmee het werk vandaag verricht wordt, verschilt geenszins met de geest van die voorbijgeane jaren. Het uitgebreide aantal van de leden der Zuster Hulp Vereniging (nu meer dan 156.000), maakt de bijdragen tot het werk der Kerk zeer behoorlijk. Mag ik U misschien een typisch jaarlijks verslag van 1954 van een kleine gemeente waar ongeveer 20 zusters regelmatig opkomen, voorlezen:

„Ik ben erg blij om dit verslag aangaande onze Zuster Hulp Vereniging te kunnen geven. Wij zijn geheel georganiseerd en hebben een zeer goed jaar met onze vergaderingen en activiteiten gehad.

Op 17 Maart hebben wij de verjaardag van de Z.H.V. gevierd met een kleine lunch... Gedurende April hebben wij een diner voor de gehele gemeente verzorgd. In Mei gedurende een Zondagavond-programma hebben wij de gemeentepresident een chèque voor \$ 500.— aangeboden ten bate van het bouwfonds.

Gedurende Juli hebben wij een feestavond en een lunch gehou-

den. Gedurende Augustus hebben wij meegewerkt aan het banket voor de gehele ring en op 13 en 14 Augustus hielden wij een bazar. Op 16 Augustus overhandigden wij de gemeente-president een andere check voor \$ 100.— ten bate van het bouwfonds.

Toen wij ons openingsprogramma in October hielden, waren er twee en vijftig personen aanwezig en op 7 November hielden wij onze Z.H.V.-Conferentie.

Wij hebben sommige van de beste klasseleidsters en hun lessen zijn uitstekend. Onze werkdagen zijn buitengewoon goed bezocht. Wij hebben veel liefdewerk verricht, veel meer als vorig jaar. De zusters in onze gemeente zijn een zeer opgewekte groep en wij hebben goede plannen voor het volgende jaar. Wij hopen en bidden, dat wij de zegeningen van onze Hemelse Vader mogen hebben om ons alle te helpen om met elkaar het werk van Hem hier op aarde te bevorderen.

Wij willen graag onze gemeente en ringleiders danken voor de hulp, die zij ons gegeven hebben. Er zijn tijden geweest wanneer bijzondere opdrachten veel van de tijd en energie van onze, alreeds zo bezige, moeders gevergd hebben maar heel zelden, als het ooit gebeurt wordt het werk een-tonig of saai of een vervelend karwij. „Werk wordt slechts dan vervelend en moeilijk als het alleen maar gedaan wordt omdat het gedaan moet worden en zonder geest en liefde verricht wordt.” Werk, dat wij verrichten uit liefde tot onze Meester en uit

gehoorzaamheid tot Zijn geboden, de eeuwige en rechtvaardige beginselen, brengen vreugde in de volste zin. De vreugde die de profeet Nephi eens met deze woorden aantoonde: „De mensen zijn om vreugde te hebben!” Deze vreugde is niet de beloning van iets wat men zo maar oppervlakkig in zijn vrije tijd doet maar van iets dat men met overgave en zijn gehele hart doet.”

Het getuigenis van het werk der Zusters Hulp Vereniging kunnen wij in de harten van de tienduizenden leden er van en in de harten van hun echtgenoten en kinderen vinden. Ontelbare kinderen van Z.H.V.-moeders zijn met een krachtig geloof opgegroeid en verrichten nu vele diensten in de kerk omdat zij het goede voorbeeld van hun moeders gevolgd hebben. Voor enkele kinderen is het zelfs de weg terug tot het geloof geworden. Slechts enkele dagen geleden ontmoette ik de zoon van een getrouwe Z.H.V.-zuster. Hij was een zeer succesvol man in zijn beroep maar zijn geloof had erg geleden. Enkele jaren geleden werd zijn moeder gevraagd om de theologische lessen te geven. Zij voelde zich erg onbekwaam voor deze roeping, maar toch wilde zij het verzoek van de Z.H.V. niet weigeren en besloot zo goed als zij het kon deze taak te verrichten. Zij kweekte zich haar taak uitstekend en zij onderwees de zusters de leer der kerk op een zeer duidelijke wijze tot haar heengaan.

De zoon, die voor haar begrafenis naar huis kwam, nam het

Boek van Mormon op, dat op een tafel lag en keek naar de zorgvuldige omlijnde verzen. Sedert deze tijd heeft hij het boek geheel doorgelezen en toen ik hem ontmoette zei hij: „De Kerk moet groot vertrouwen in mijn moeder gehad hebben om haar te vragen om de godsdienstige beginselen ervan te onderwijzen. Het blijkt, dat zij hen kende en begreep. Ik heb de hoofdstukken in het Boek van Mormon, die moeder aangekend had, gelezen en herlezen. Het heeft een geweldige invloed op mij en in feite weet ik, dat wanneer ik weer vrede met mijzelf wil hebben, ik tot de kerk terug moet keren.” Welk een kostelijke beloning voor de vele uren van studie en trouwe dienst van die moeder!

De vrouw, die in de Zusters Hulp Vereniging dient, krijgt beter begrip en verlichting, zij kan haar eigen problemen beter ontdekken en zal de wens hebben om deze in rechtvaardigheid op te lossen. Dienstbaarheid in de Zusters Hulp Vereniging zal een vrouw in staat stellen om haar huis beter te regeren, en zal haar wijsheid geven om haar kinderen goed te leiden. Het zal haar met een begrijpend hart zegenen en in haar een getuigenis ontwikkelen, dat een troost en een steun ge-

durende haar gehele leven zal zijn. De Z.H.V. zal uit haar een vrouw maken, die van rechtvaardigheid houdt, die barmhartigheid bemint en die nederig voor de Here wandelt.

Dit zijn zeker de hoogste beloningen!

In Galaten lezen wij:

„Zo dan terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, maar meest aan de huisgenoten des geloofs.”

(Gal. 6 : 10)

In Romeinen lezen wij:

„Maar wij die sterk zijn, zijn schuldig, de zwakheden der onsterken te dragen, en niet onszelf te behagen.”

(Rom. 15 : 1)

Door middel van de Zusters Hulp Vereniging hebben de vrouwen van onze kerk de gelegenheid om zulke diensten te verrichten. Het werk der Zusters Hulp Vereniging is volgens de profeet „Volgens de aard der vrouwen” en zij ontwikkelt een geest waarin de zusters bevrediging zullen vinden. Als wij aan het werk van deze vereniging medewerken dan delen wij ook haar successen en uiteindelijke eeuwige beloningen die op dit werk rusten en die de Here aan zijn getrouwe dochter zal geven.

*En nu blijft geloof, hoop en liefde deze drie;
doch de meeste van deze is de liefde!*

(I Cor. 13 : 13)

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

Gelukkig Nieuwjaar, Nick!

door Mabel Harmer.

TED en Annie haastten zich om gauw naar de vijver te komen. Hun schaatsen slingerden heen en weer. „Ik hoop maar dat ze de vijver helemaal geveegd hebben”, zei Ted, „ik heb zin om wel een miljoen kilometers te gaan schaatsen”. „Tenminste twee”, lachte Annie. „Ik ben toch ook zo blij dat wij deze schaatsen van Sinterklaas gekregen hebben”. Zij ontmoetten Mijnheer de Wit, de postbode en riepen opgewekt: „Gelukkig Nieuwjaar, Mijnheer de Wit!” „Insgelijks” antwoordde hij met een zware stem, „zal je ook een beetje voor mij zwieren?” „Nou en of”, beloofde Ted. Toen kwamen zij net aan het huis van Mevrouw Nijman voorbij, de koekjesmevrouw. Ze was net voor het huis en riep de kinderen toe: „Ik zie dat jullie gaan schaatsen, als je straks terug komt moet je even binnen komen voor een lekkere kop chocolade en een paar koekjes. Ik heb net lekkere verse gebakken”. „Dank U wel, we zullen straks aankomen”, antwoordde Annie heel beleefd.

Toen de kinderen verder gingen zeide zij tot elkaar: „Is het niet fijn, dat wij zo dicht bij Mevrouw Nijman wonen en dat zij er zo van houd om koekjes te bakken?” „Nou en of, wij hebben de beste buurt in de hele stad uitgezocht”, knikte Ted. Zij gingen de hoek om en daar zagen zij Nick, het paard van de lorreman, voor

zijn karretje. Zijn hoofd hing helemaal voorover en hij zag er zo moe en hongerig uit. Willem, de baas van Nick, was in een van de huizen in de buurt om oude kranten, flessen of lappen te kopen. Nick moest het dan allemaal naar de opkoper trekken waar Willem altijd de oude rommel naartoe bracht. „Het moet vreselijk saai zijn om een lorrepaard te zijn”, beweerde Annie. „Ik denk dat erg saai is om wat voor soort van paard dan ook te zijn en om zo te moeten staan wachten in dit soort weer”, meende Ted. Hij greep in zijn broekzak en haalde er een lekkere appel uit, die eigenlijk voor onder het schaatsen bedoeld was. Toen hij de appel onder Nicks neus hield schrokte hij de appel zo maar naar binnen en het leek dat Nick niet alleen koud was maar ook honger had. „Ik vind, dat Willem een deken over het arme dier zou moeten leggen”, zei Annie verontwaardigd. „Laten wij hem eens vragen waarom hij het niet doet. Daar komt hij net aan! „Willem kwam van achter de huizen aansjokken en had een zak op zijn rug. Zijn hoofd was zo diep gebogen, dat hij de twee kinderen niet eens zag totdat hij vlak bij het wagentje stond. Toen zei hij; „De zaken zijn erg slecht vandaag. Iedereen is druk bezig om klaar te komen voor Oudejaarsavond”. Hij gooide de zak op het wagentje en klom er zelf op en was net van plan om weg te rijden toen Ted riep: „Zeg Willem!” „Ja?” „Waarom doe je geen deken over Nick? Hij moet het vreselijk koud hebben als hij zo op jou staat te wachten”. „Natuurlijk heeft hij het koud”, stemde Willem toe, „maar ik heb het ook koud, waar zou ik het geld voor een deken vandaan krijgen? Denk je misschien dat het geld op mijn rug groeit en de dekens aan bomen? Ik heb zes kinderen en die hebben alle dekens nodig, die ik kan aanschaffen”. Toen ging hij ervan door terwijl hij nog steeds zat te mopperen. Annie zuchtte even diep en zij gingen verder naar de vijver.

De baan was heerlijk schoon geveegd en het schaatsen was een lieve lust. Ook al schaatste Ted geen miljoen kilometers, waren het toch ook meer dan twee. Elke keer als hun handen een beetje koud werden gingen zij zich even bij het vuurtje aan de kant warmen. Het was al tamelijk laat in de namiddag toen zij besloten, dat het tijd was om naar huis te gaan als zij nog even bij Mevrouw Nijman binnen wilden gaan. Op de weg naar huis hoorden zij overal mensen zich een „Gelukkig Nieuwjaar” wensen. Zo nu en dan ontmoetten zij ook iemand, die zij kenden en riepen dan ook opgewekt „Gelukkig Nieuwjaar!”

Toen zij Annie op eens: „Denk je nu heus dat de mensen iets zullen doen om het nieuwe jaar gelukkig te maken of wensen zij zich het alleen maar?”

Ted begon te grinniken: „Misschien hopen sommigen dat het nieuwe jaar helemaal niet gelukkig voor bepaalde mensen is. Zij zeggen het net alsof ze een gramfoonplaat zijn.”

„Mevrouw Nijman doet toch heus iets om het nieuwe jaar gelukkig te maken, want zij geeft ons lekkere koekjes.” „Ja, dat is waar, maar zij is een van de weinigen die iets meer doet dan alleen maar er over praten!” zei Ted toen zij bij Mevrouw Nijman aanbelden.

Later toen zij weer thuis waren en hun voetjes heerlijk bij de haard warmden zei Annie: „Ik heb een beetje meer over dat geval van een „Gelukkig Nieuwjaar” nagedacht. Ik zou het dolgraag willen, dat wij het voor iemand echt gelukkig kunnen maken. Met Kerstmis en Sinterklaas geven wij mensen cadeaux, maar de rest van het jaar vergeten wij iets voor anderen te doen.”

„Waarom geven wij dan niet iemand iets cadeau?” vroeg Ted, „maar het moet vreselijk goedkoop zijn, want ik heb alleen nog maar acht centen!”

„Ik heb helemaal niets,” biechtte Annie op, „maar misschien kunnen wij iets vinden, dat niets kost.”

„Ha, vandaag aan de dag kost alles geld!” beweerde Ted en leunde weer heerlijk achterover in de gemakkelijke stoel. „Noem nou eens een ding, dat geen geld kost!”

„Goed!” zei Annie, „ik zal er over nadenken!” Voor een ogenblikje was zij diep in gedachten verzonken, toen zei zij opeens: „Ik weet het, jij kunt bij Mevrouw Dijke sneeuw gaan vegen, haar man is al oud en zij wil alles graag altijd netjes hebben en ze geeft je er vast iets voor, maar dan neem je het niet aan en zegt alleen maar dat je het gedaan hebt om haar gelukkig te maken!”

„Dat is een goed idee,” riep Ted, „maar jij bedenkt altijd wat voor mij, wat ga jij nou doen om iemand gelukkig te maken?”

„Wees maar stil, ik denk daar ook al over na, maar jij zult toch sneeuw gaan vegen, nietwaar?”

„Natuurlijk,” antwoordde Ted goedaardig, „maar nu wil ik jou graag helpen jouw goede daad te bedenken.”

„Ik weet het, ik zal morgenavond, dat is Oudejaarsavond weet je, naar de Robinsons gaan en op de tweeling passen, dan kunnen zij uitgaan als zij dat willen en als jij een heel liefdadige bui hebt mag je best mee! Wij hebben toch niets bijzonders te doen!”

„Goed hoor, maar dan kan jij mij ook helpen om bij Mevrouw sneeuw te vegen! En dan hoop ik maar, dat het hele geval met dat Gelukkig Nieuwjaar afgelopen is!”

Annie zuchtte: „Ja maar, ik zou toch graag iemand iets geven. En weet je wat, maar ik kan het niet helpen om steeds aan die arme oude Nick te denken.”

„Wat is er met hem aan de hand?” vroeg moeder, die net de kamer binnen kwam.

„O, hij zag er zo koud en zielig uit vandaag en hij heeft heel hard een deken nodig; Willem zei, dat hij zich het niet kan veroorloven om een deken voor een paard te kopen, hij had genoeg te doen om

dekens voor zes kinderen aan te schaffen. Moeder!” riep zij op eens uit met een vrolijke tintel in haar ogen, „denkt U dat wij een oude deken voor Nick hebben, die wij een beetje kunnen repareren?”

„Ik zou niet weten waarom niet? Ik heb nog een oude die wij over hebben, ik zou hem moeten nakijken en een beetje op maat knippen.”

„Ik geloof, dat Nick het vast niet erg vindt als de deken een beetje oud is,” zei Ted, „als het paard van een lorreman heeft het toch nog nooit iets nieuws gezien!”

„Laten wij maar meteen beginnen,” zei Annie opgewonden, „misschien is het morgen wel klaar voor een Nieuwjaarsgeschenk!”

Moeder ging dadelijk naar de deken kijken en voordat Ted en Annie het wisten was de deken netjes op maat geknipt. Zelfs Ted bood aan om te helpen en hij was er zelf verbaasd over hoe goed hij kon naaien. „Ik ga voortaan mijn eigen hemden naaien!” pochtte hij.

Die avond kregen zij al een heel eind gedaan en Annie maakte de deken helemaal af toen Ted de volgende dag bij Mevrouw Dijke aan het sneeuwruimen was. Zij wachtten tot laat die middag om er zeker van te zijn dat Willem thuis zou zijn om Nick zijn deken te gaan brengen. Willem was bezig achter het huis waar alle lorren opgeslagen waren. Er waren stapels oud roest en dozen en flessen en nog andere rommel. Hier op de opslagplaats was een klein schuurtje en Ted en Annie wisten, dat dat Nicks huis was.

„Hallo!” riep Annie, „wij hebben een cadeau voor Nick, vindt U het erg als wij het even naar hem toebrengen?”

„Waarom zou ik het erg vinden, hij heeft wel eens eerder cadeautjes gehad, wat hebben jullie, een appel of een wortel?”

„Geen van tweeën,” riep Ted, „wij hebben een lekkere warme deken voor hem om hem warm te houden in dit koude weer!”

„Wat een stel,” grinnikte Willem, terwijl hij met zijn hoofd schudde, „en wat een cadeau. Ga maar naar hem toe. Hij zal wel blij zijn om jullie te zien.”

„Fijn hoor, Willem,” riep Ted, „en een Gelukkig Nieuwjaar!”

„Insgelijks,” mompelde Willem weer terwijl hij zich al weer over zijn werk gebogen had.

De kinderen gingen vlug naar het schuurtje toe en deden de lekkere warme deken over Nicks rug. Ze bonden de strikjes van onderen vast zodat de deken er niet af kon glijden en toen zij klaar waren klopten zij Nick even op zijn rug en riepen: „Gelukkig Nieuwjaar, Nick!” Ze waren niet eens verbaasd toen Nick zijn hoofd omdraaide en vriendelijk hinnikte alsof hij wilde zeggen: „Dank je wel, en ook een

heel Gelukkig Nieuwjaar!”

TEN KOSTEN VAN DE VADER

Een toespraak door

ELDER R. MICHEAL BROWN

ter gelegenheid van de Districts-conferentie, die op
27 November 1955 te Antwerpen gehouden werd.

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve maar het eeuwige leven hebbe.”

(Johannes 3 : 16)

WIJ betalen niets voor de verzoening van Jezus Christus. Zij is ons door zuivere genade gegeven, en alle mensen, enkelen uitgezonderd, die wij als de Zonen des Verderfs kennen, zullen deelachtig zijn in het werk, dat Jezus Christus verrichtte. Dit grote werk, dat ons kosteloos gegeven wordt.

Maar het verzoeningswerk heeft iemand zeer veel gekost. Niet alleen Christus heeft er veel voor betaalt, maar onze Hemelse Vader heeft er heel veel voor opgeofferd om Zijn Zoon hier op de aarde te sturen.

Kunnen wij het ons voorstellen hoeveel het God gekost heeft om onze verlossing teweeg te brengen?

Als wij voor een ogenblikje de geschiedenis van Abraham en Izaäk bekijken, dan kunnen wij misschien in een zekere mate zien, hoe duur het voor God was, Zijn Eniggeboren Zoon op de aarde te laten komen.

In de Bijbel lezen 'wij de belofte, die aan Abraham gegeven werd, dat zijn nageslacht zo groot in aantal zou zijn als het zand op de oevers der zee. Maar toen hij en zijn vrouw Sara al oud waren, hadden zij nog geen kinderen van God mogen ontvangen om deze belofte tot werkelijkheid te maken. En na jaren van geduld werden zij eindelijk in hun oude dagen met een zoon gezegend, die zij Izaäk noemden. Een zoon, die zij zeer lief hadden; een zoon waardoor de door God gemaakte belofte tot realiteit kon worden. U, broeders en zusters, houdt van Uw kinderen zoals Abraham van Izaäk hield, maar toch is het aannemelijk, dat Abraham, wegens de bijzondere omstandigheden meer van Izaäk hield als U van Uw kinderen.

„en het geschiedde na deze dingen, dat God Abraham op de proef stelde, en Hij zeide tot hem: „Abraham!..... Neem Uw

zoon, Uw enigen, dien gij liefhebt, Izaäk, en ga henen naar het land Moria en offer hem aldaar tot een brandoffer.....”

Broeders en zusters, kunnen wij ons voor een ogenblikje het gevoel indenken, dat in het hart van Vader Abraham omging toen hij dit gebod ontving? Hoe hij voelde toen hij hoorde, dat hij zijn enigen zoon als een brandoffer moest offeren; dat hij het levensbloed van zijn enigen zoon moest nemen? Maar Abraham weigerde niet, alhoewel hij voelde, dat zijn hart zou breken. Kunnen wij veronderstellen hoe hij zich voelde toen Izaäk des avonds van de velden thuiskwam, niet wetende dat dit zijn laatste avond in het ouderlijk huis zou zijn. En dan 's morgens toen Abraham en Izaäk vroeg opstonden om zich voor te bereiden om weg te gaan en God een offerande te brengen. Het was heel gewoon voor Izaäk om met zijn vader mee naar de bergen te gaan voor een paar dagen en daar God te aanbidden, en zodoende was deze morgen voor hem geen bijzondere gebeurtenis. Maar Abraham wist, dat zijn zoon nooit meer terug zou keren. Dat deze de laatste keer was, dat Izaäk zijn moeder een kus ten afscheid gaf. En dat Sara, vol vertrouwen dat zij hem terug zou zien, afscheid van hem nam. Onderwijl stond Abraham daar met een verlangen in zijn hart, dat het hem niet bevolen geworden zou zijn zijn zoon te offeren.

Abraham en Izaäk deden het vuur en het hout op de ezels, en

nadat zij er zeker van waren, dat zij het mes en alles hadden, namen zij nog enkele knechten met zich mee. En zij reisden voor een tijd van drie dagen totdat zij aan de bepaalde plaats gekomen waren. Daar beval Abraham zijn knechten met de ezels achter te blijven terwijl hij en zijn zoon de berg op zouden gaan. En toen zeide Izaäk tot zijn vader:

„Mijn Vader!..... Zie het vuur en het hout, maar waar is het lam tot het brandoffer?” Abraham's gehele wezen was vervuld met verdriet en hij kon slechts deze woorden uitbrengen: „God zal zich zelf een lam ten brandoffer voorzien, mijn zoon.” — Het is moeilijk voor ons, mijn geliefde broeders en zusters om te veronderstellen hoe Abraham zich gevoelde, want wij hebben nooit zoiets meegemaakt. Maar Abraham bleef getrouw aan het verbond, dat hij met God maakte en hij en zijn zoon gingen tezamen de bergen in.

Toen zij bij een bepaalde plaats gekomen waren bouwden zij aldaar een altaar. En Abraham bond Izaäk en legde hem op het altaar. Wij kunnen wel aannemen, dat Abraham als een echte vader Izaäk een vaarwelkus, zijn zegen en zijn liefde gaf. In dat uur van doodsstrijd kunnen wij best begrijpen dat Abraham wenste, dat hij dit niet hoefde te doen. Maar hij moest doen wat God bevolen had. En Abraham nam het mes en hield het omhoog, bereid om het levensbloed van zijn zoon op de grond te laten vloeien. Hij was bereid om het

mes te laten vallen, en dan pas kwam een stem uit den hemel en zeide: „Abraham, Abraham!..... Sla uw hand niet aan die jongen, en doe hem niets; want nu weet Ik, dat gij godvrezende zijt en uw zoon, uw enigen Mij niet hebt onthouden.”

Broeders en zusters, dit is tot een zekere mate hetgeen vader Abraham moest doen om God te behagen. En in dit geval was het mes weerhouden. Het was niet nodig voor Abraham om zijn zoon te offeren. Wij kunnen wel aannemen, dat God Abraham dit alles geboden had om hem te laten weten wat Hij, God van deze aarde, zou moeten meemaken om Christus hier op deze aarde te laten komen. — Onze Hemelse Vader heeft dit en nog veel meer meegemaakt toen Hij Zijn Zoon offerde. Want God had meer liefde voor Zijn Zoon als Abraham ooit voor Izaäk heeft gehad.

Christus was met de Vader door alle eeuwigheid. Hij zat naast de Vader daar op zijn troon. Hij had Koninkrijken, macht en heerschappij. Hij was een koning der koningen. Hij moest van Zijn troon afdalen om hier op aarde te komen om bespot te worden en voor ons allen te sterven. Het feit alleen, om Zijn Zoon te moeten verlagen, heeft de Vader veel pijn gedaan. Maar dat was het ergste niet. Kunt U zich indenken hoe de Vader met Zijn Zoon leed toen deze in de Hof van Gethsémané was en riep: „Laat deze drinkbeker aan mij voorbijgaan, doch niet gelijk ik

wil, maar gelijk Gij wilt.” Christus zelf heeft ons verteld hoeveel pijn Hij daar doorstond, want Hij zei tot de profeet Joseph Smith: „Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren; Doch indien zij zich niet bekeren willen, moeten zij lijden zoals ik; welk lijden Mij, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie deed bloeden en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken en kon terugdeinzen. — Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen.”

Hoe onaangenaam is het voor ons, broeders en zusters, om uit elke porie te zweten! Maar uit elke porie van het lichaam van

Christus kwam bloed. En de Vader daar omhoog zag dit alles. Hij heeft geleden, broeders en zusters! Zeker heeft Hij geleden! Welke aardse vader of moeder zouden deze dingen kunnen verdragen? Wij hebben allen van een moeder gehoord, die niet zwemmen kon en zichzelf toch in een wilde rivier wierp om haar kind te redden. Of van de vader, die zich in een brandend huis stortte om daar zijn baby te redden uit de likkende vlammen. — Het grote verschil tussen ons en onze Hemelse Vader is het feit, dat het ons niet gegeven is om onze geliefden te redden wanneer wij dit maar willen. Maar God heeft de kracht om te redden. Toen Christus b.v. gevangen genomen werd en Petrus zijn zwaard uit de schede trok en het oor van een der krijgsknechten afsloeg, zeide Christus tegen Petrus: „.....doe uw zwaard wederkeren op zijn plaats; of meent gij, dat ik Mijn Vader nu niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen Engelen ter zijde stellen?“ Dus zien wij, dat het in God's vermogen is, om te redden wanneer Hij dit wil! Ja, God kon Zijn Zoon redden van al hetgeen dat Christus mee moest maken. Hij had Hem kunnen redden van de beledigingen van de schare toen Hij voor Kajafas, de hogepriester, stond en van al de slagen, die hij kreeg toen Hij voor Pilatus was. Hoeveel pijn heeft dat de Vader gedaan? Hoeveel heeft onze Hemelse Vader geleden toen de krijgsknechten een kroon van doornen

op het hoofd drukten van Zijn Zoon? God wist, dat Hij Jezus dit alles kon sparen, maar Hij wist ook, dat het zo moest geschieden. Hij wist, dat het in Zijn vermogen was om Christus te bevrijden toen deze neerviel onder het kruis op weg naar Golgotha. En broeders en zusters, de Christus viel niet onder het gewicht van het kruis. Hij was beladen met de zonden der wereld. Met Uw zonden en de mijne en dat was zwaar voor Hem! Niet zo zeer het kruis, want Hij was een sterk mens. — God zag de vervolgers nagels in de handen en voeten van Christus slaan en Hij leed net zoveel als Zijn Zoon. En dan toen de schare riep: „....verlos uzelf! Indien Gij Gods Zoon zijt, zo kom af van het kruis. ...Anderen heeft U gered en verlost, maar Uzelf kan U niet verlossen!“ — Ja, broeders en zusters, God heeft dit alles gezien en gehoord en het heeft Hem veel pijn gedaan. Maar wat Hem nog meer pijn deed was toen Hij Zijn Zoon hoorde roepen: „Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?“ Onze Vader had Zich misschien ergens daar in Zijn grote heelal verborgen en bitter om het lijden van Zijn Zoon geweend. Want Hij wist, dat het in Zijn macht was om Zijn Zoon te redden, maar dat wilde Hij niet, want Hij heeft de wereld also lief dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gaf opdat wij het Eeuwige Leven mogen beërven. — Dit, in een zekere mate, wat het God gekost heeft Zijn Zoon te offeren. Wij

moeten dankbaar zijn, broeders en zusters, dat God Christus niet heeft gered, want nu hebben wij de kans om God te aanschouwen en met Hem en Zijn Zoon voor eeuwig saam te wonen. Gods grootste gave aan ons was Zijn Zoon. En waarderen wij deze gave? beseffen wij hoeveel het God gekost heeft om Christus op deze aarde te laten komen om ons te verlossen? Want in dit geval was het mes niet weerhou-

den. Het mes is gevallen en het levensbloed van de Zoon is op de grond gevloeid en als een gevolg ervan zullen wij allen weer levend gemaakt worden.

Mogen wij allen deze gave ten volle waarderen, en proberen beter te beseffen wat het voor God was om Zijn Zoon Christus hier op aarde te zenden. Dat bid ik voor ons allen in de naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen.

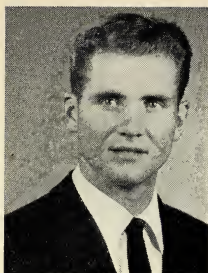
De onlangs aangestelde Districts Overziensters van de Z.H.V. met het Nederlandse Zendingspresidentschap en Zuster Ada S. van Dam, Presidente der Z.H.V. in Nederland.

Van links naar rechts: eerste rij:

Zuster Willemiena Wedemeyer, Rotterdam — Zuster Louise van der Laan, Groningen — Zuster Ada S. van Dam. — Zuster Maria S. Schippers, den Haag — Zuster Johanna F. van Beuge, Arnhem.

Tweede rij:

Zuster Maria Linschoten, Utrecht — President Rinze Schippers — President Donovan H. van Dam — President Max L. Pinegar — Zuster Teekelina Molenaar Amsterdam — Zuster Maria van Goolen, Antwerpen.

MAX. L. PINEGAR

*tot Raadgever in het Zendingsbestuur
benoemd.*

*

Den Haag. Na toestemming van het Eerste Presidentschap der Kerk en de Raad der Twaalven verkregen te hebben, is Elder Max L. Pinegar onlangs door Pres. Donovan H. van Dam als Tweede Raadgever in het Zendings-Presidentschap aangesteld. Hij volgt Elder Donald M. Peck jr. op, die eervol van dit ambt ontslagen is bij het beëindigen van zijn zending. Elder Pinegar begon zijn zending hier in Nederland op 3 Nov. 1953. Sedert die tijd is hij o.a. Gemeente-President te Apeldoorn, Districts-President te Den Haag en sedert April 1955 Secretaris van de Nederlandse Zending geweest.

Elder Pinegar is de zoon van de Heer en Mevrouw John F. Pinegar en werd op 18 Sept. 1931

te Spanish Fork, Utah geboren. In het jaar 1949 beëindigde hij daar zijn schoolopleiding. Gedurende zijn schooljaren trokken sport en toneel zijn bijzondere aandacht. In 1948 werd Elder Pinegar als Gouverneur van Utah's Boy State gekozen en was een afgevaardigde van Utah Boy's Nation in Washington D.C. gedurende dat jaar. Hij liet zich later bij de Utah Air National Guard inschrijven en werd in 1951 tot actieve dienst geroepen. Nadat hij administratief werk bij de 191ste Fighter Bomber Squadron Supply Section verricht had, werd hij in 1952 uit de dienst ontslagen. Tot aan zijn vertrek naar Nederland heeft hij met zijn vader in assurantiën gewerkt.

Daarom, o gij, die U in de dienst van God begeeft, ziet toe, dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatste dage onberispelijk voor God moogt staan.

(L. en V. 4 : 2)

Een laatste groet....

Men zegt, dat het een der moeilijkste dingen in het leven is om van iemand, die men liefheeft afscheid te nemen. Ik kan hiervan getuigen. In de maanden, die ik hier bij U ben geweest, mijn lieve broeders en zusters heb ik U allen in mijn hart gesloten en ik zal Uw vriendschap en het mooie Holland nooit vergeten.

Het Evangelie is zo mooi en U allen heeft mij geholpen om het en het verzoeningswerk van Jezus Christus beter te begrijpen. Ik hoop, dat wij door onze omgang met elkaar iets waardevols in elkaars harten hebben achtergelaten, dat ons kracht zal geven om de verzoeking van de bedrieger te weerstaan.

Als ik van U heenga zou ik U graag nog eens mijn getuigenis achterlaten. Ik weet, dat het Evangelie waar is en dat wij slechts door ons in de dienst van onze Hemelse Vader te begeven, de werkelijke vreugde kunnen vinden waarnaar de wereld zo zeer zoekt. Het Evangelie is op eeuwige waarheid gebaseerd en als wij dit beseffen en het Evangelie in toepassing brengen, dan zullen wij van alle gebondenheid der wereld bevrijd zijn en altijd in de vrijheid van het Evangelie vreugde vinden en vooruitgang maken. Het Evangelie is de „Kracht Gods tot zaligheid voor een iegelijk die gelooft.”

(Rom. 1 : 16)

„En ziet ik vertel U deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leren, en moogt weten, dat wanneer gij in de dienst Uws naasten zijt, gij louter in de dienst van God zijt.”

(Mosiah 2 : 16)

Moge onze Heer U in de toekomst zegenen en mogen wij elkaar weer ontmoeten en elkaar sterk in het Evangelie vinden.

Uw Broeder,

Donald M. Peck Jr.

Nadat hij zijn zending hier in Nederland beëindigt had, vertrok Elder Donald M. Peck op 6 December weer naar Amerika. Elder Peck heeft gedurende zijn zending zijn oprecht verlangen om de Here te dienen tot werkelijkheid gemaakt. Hij heeft vele ambten in de Zending bekleed en heeft gedurende de laatste acht maanden als tweede raadgever in het Zendings Presidentschap gediend. Wij zijn Elder Peck ten zeerste dankbaar voor zijn goede werk en wij weten, dat hij in de harten der leden en zendelingen een bijzondere plaats inneemt. Moge de Heer hem altijd zegenen met gezondheid en geluk en wij bidden, dat hij zal mogen voortgaan om goed te doen onder Gods kinderen.

1955

EEN BELANGRIJK JAAR

in de geschiedenis van de Nederlandse Zending

ALS wij een blik op het afgelopen jaar terugwerpen, dan kunnen wij heel duidelijk zien, dat het jaar 1955 een gezegend jaar is geweest. De Kerk is geweldig vooruitgegaan en de leden zijn rijkelijk gezegend. Hier volgen dan enige hoogtepunten uit dit jaar:

- 2 Januari 's Namiddags om vijf uur werd de eerste vergadering in het nieuwe Kerkgebouw te Rotterdam-Noord gehouden.
Ter gelegenheid van deze gebeurtenis waren er 448 personen aanwezig, o.a. de aannemers van dit gebouw en vertegenwoordigers van dagbladen. Het schitterende schilderij van Broeder Willem van der Does „De Here opent de Laatste Bedeling der Tijden”, werd bij deze gelegenheid onthult.
- Januari Een Quorum van Ouderlingen werd in onze Zending georganiseerd met Ouderling L. F. C. Fröhlich als eerste president.
- 22 April President Cornelius Zappey, voormalig President van de Nederlandse Zending, overleed na een ernstige ziekte.
- 28, 29, 30 Mei De jaarlijkse O.O.V.-Conferentie werd te Rotterdam gehouden. De Zondagmorgendienst werd door Elder Mark E. Petersen van de Raad der Twaalven bijgewoond.
- 14—27 Juli Elder Spencer W. Kimball van de Raad der Twaalven vergezeld door zijn echtgenote Mevrouw Camilla Kimball, bezochten de Nederlandse Zending.
- 24 Juli Het nieuwe Kerkgebouw te Rotterdam-Noord werd door Elder Spencer W. Kimball ingewijd. Voor deze gelegenheid waren 460 personen aanwezig waaronder enkele vooraanstaande Rotterdamse persoonlijkheden.

- 7—9 Aug. President Franklin J. Murdock, voormalig President van de Nederlandse Zending, bezocht met zijn echtgenote en twee van zijn kinderen de Nederlandse Zending.
- 30 Aug. Afgevaardigden van het Tabernakel-Koor waren bij een Press-Lunch in het Victoria-Hotel te Amsterdam aanwezig. Zij werden hier door vele vertegenwoordigers en journalisten van verschillende dagbladen ontmoet. Om 4 uur die namiddag, werden dezelfde afgevaardigden door de Burgemeester van Amsterdam ontvangen. Onder de afgevaardigden bevonden zich o.a. Elder en Zuster Richard L. Evans, Broeder Spencer W. Cornwall, Broeder Lester F. Hewlett, Dr. Frank W. Asper, Dr. Alexander Schreiner en Mej. Ewan Harbrecht.
- Amsterdam vergastte de leden van het Tabernakel-Koor op een rondvaart door de, speciaal voor deze gelegenheid, verlichte grachten om 9 uur die avond.
- 31 Aug. Om 8 uur 's avonds waren 2500 mensen in het Concert Gebouw te Amsterdam tezamen gekomen om het eerste concert van het Tabernakel-Koor op het Europese Vasteland te beluisteren.
- 1 Sept. Het Tabernakel-Koor gaf een concert in het Kurhaus te Scheveningen, waar de toehoorders zes maal staande een ovatie brachten.
- 8 Sept. De Minister van Justitie deelde mede, dat het verzoek van de Nederlandse Zending voor erkenning als een kerk, dat alreeds enige maanden van tevoren ingediend was, goedgekeurd was. De Kerk geniet nu wettelijke erkenning in Nederland en alle rechten en voorrechten die hiermede in verband staan.
- 14 Sept. Zestig leden, alsmede bijna honderd zendelingen van de Nederlandse Zending, woonden een inwijdingsdienst van de Tempel te Bern, Zwitserland, in de Hollandse taal bij.
- 17 Sept. De eerste Endowment Dienst in de Hollandse Taal werd in de Tempel te Bern gegeven.

VERZORGD DOOR
ELDER A. L. LYON

Het is uiterst belangrijk dat wij de liederen in onze Kerk op een juiste wijze zingen en spelen. Inplaats van een nieuw lied gedurende de maand Februari te leren is het voorgesteld om gedurende de zang-oefeningen in de Zondagschool alreeds bekende liederen op een goede wijze te leren zingen.

Nadat wij de liederen de eerste Zondag op een goede manier geleerd hebben, zullen zij de volgende Zondagen weer doorgenomen worden, want slechts door veelvuldig herhalen zullen onze leden de liederen leren kennen zodat zij hen nooit zullen vergeten.

De liederen zijn: No. 10 — Strijdt voor het Recht
No. 38 — Vat Moed! Alles wel...
No. 47 — O, dat is wondervol...

Voor de Dirigent en Organist.

Bereid Uzelf goed voor en wees zeker van de juiste wijze waarop deze liederen gebracht moeten worden. Laat Uw gemeente het lied door zingen en dan zult U al heel gauw de traditionele fouten bemerken. Verbeter deze fouten op een zeer tactvolle manier en laat de gemeente hun fouten horen en voelen en verklaar de fouten, laat daarna het lied op de goede manier zingen.

In No. 10 vinden wij de moeilijkheid in de laatste twee regels van het koor. De phrase, die wij goed moeten leren zingen is „in Geest en in Macht”. „Geest” is lang en „en” kort! Let goed op het verschil van rythme van elke maat in de phrase „en in geloof ziet maar uit naar den morgen”. Elke maat heeft een ander rythme als de voorafgaande. Dit kunt U op een heel eenvoudige manier onderwijzen door met Uw hand of dirigeerstokje het rythme op een duidelijke manier aan te geven.

In No. 38 wordt meestal maar één fout gemaakt en deze ligt meestal in de melodie van de derde regel. De noten (c) voor „moed” en „en” in „moed en blijdschap voort te gaan”, zijn precies hetzelfde. Onze koren en gemeenten hebben een neiging om „en” één noot hoger dan „moed” te zingen. Dit is verkeerd! Om een goed voorbeeld van dit lied te horen kunt U elke opname van het Tabernakel-Koor hiervan beluisteren.

In No. 47 doet zich wederom een traditionele fout in het koor voor, namelijk in de melodie van de woorden: „Dat Hij's ontzield voor mij." Hier heeft men de verkeerde neiging om de twee delen van het woord „ont-zield" op dezelfde noot (g) te zingen, het zou erg aan te bevelen zijn om dit te veranderen. Men gaat van „Hij's" (b) dadelijk twee noten naar beneden naar „ont" en zingt dit als een (g) waar dit een (a) moet zijn, één noot lager dan „Hij's".

Om deze fouten, die in het zingen door onze gemeenten gemaakt worden te verbeteren, is een hechte samenwerking tussen, en een goede voorbereiding van organist en dirigent vereist.

Misschien lijken deze dingen erg klein en onbeduidend, maar toch zijn ze belangrijk. Wanneer wij vooruitgang willen maken en onszelf ontwikkelen, moeten wij met de kleine dingen beginnen en dan langzamerhand tot de grotere dingen overgaan.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEHUIWD:

Tierens, Francine Maria Elizabeth; met Albert Delon te Antwerpen, België.

INGEZEGEND:

van der Have, Tonia Katherina; 2 October 1955 te Vlaardingen.

Gardenier, Antonia Johanna; 30 November 1955 te Vlaardingen.

Horstmanshoff, Margaret Annette; 4 December 1955 te Delft.

Horstmanshoff, Stephen James Hermanes; 4 December 1955 te Delft.

ten Broeke, Ronald; 18 December 1955 te Utrecht.

GEDOOPT:

Horstmanshoff, Johannes; 25 November 1955 te Delft.

Horstmanshoff, Theodora Perevia; 25 November 1955 te Delft.

van Staveren, Mensje Vermeulen; 25 November 1955 te Delft.

Lichtenveldt, Frederik Willem; 28 November 1955 te Amsterdam.

van Rijswijck, Willem; 28 November 1955 te Amsterdam.

van Rijswijck, Alice Noeline Anderson; 28 November 1955 te Amsterdam.

Bartholomeusz, Stanley Tyrone; 28 November 1955 te Amsterdam.

Bartholomeusz, Shirley Arleen Nill; 28 November 1955 te Amsterdam.

Bartholomeusz, Rodney Gary Bevis; 28 November 1955 te Amsterdam.

van der Kuip, Truus Christinatina; 28 November 1955 te Amsterdam.

van der Kuip, Christina Johanna; 28 November 1955 te Amsterdam.

van Thiel, Berghuis Alexandrie Augusta; 28 November 1955 te Amsterdam.

Bartels, Aalbert; 28 November 1955 te Den Helder.

Bartels, Cornelia Hendrika Bos; 28 November 1955 te Den Helder.

Coone, Maatje Maria Coleta; 11 December 1955 te Antwerpen, België.

van Gogh, Alida Francisca; 11 December 1955 te Antwerpen, België.

ten Broeke, Hendrik; 18 December 1955 te Utrecht.

ten Broeke, Johanna Lahr; 18 December 1955 te Utrecht.

ten Broeke, Harry; 18 December 1955 te Utrecht.

ten Broeke, Johanna; 18 December 1955 te Utrecht.

van Nus, Geertruida Johanna Antonette Goudriaan; 18 December 1955 te Utrecht.

GEORDEND:

Meerveld, Willem; als Diaken, 13 November 1955 te Ede.

van der Wal, Bernardes; als Diaken, 13 November 1955 te Ede.

Sluyter, Fredrik Hendrik Ludwig Maria; als Priester, 20 November 1955 te Amsterdam.

Meijssen, Matthijs Cornelis Antonius Maria; als Priester, 20 November 1955 te Amsterdam.

Wedemeijer, Jacobus Christiaan; als Priester, 27 November 1955 te Dordrecht.

van Stralen, Dirk Johannes, Sr.; als Diaken, 4 December 1955 te Rotterdam Zuid.

Baart, Marinus; als Diaken, 18 December 1955 te Utrecht.

AANGEKOMEN ALS ZENDELING:

Beswick, Henry K.; van Alhambra, Californië, naar Den Helder.

De Haan, Bruce R.; van Salt Lake City, Utah naar Groningen.

Van Gelderen, Ronald E.; van Bountiful, Utah naar Eindhoven.

De Waal, Adriaan; van Salt Lake City, Utah naar Rotterdam N.

Ronald E. van
Gelderen

Henry K. Beswick

Adriaan de Waal

Bruce R. De Haan

VERTROKKEN:

Peck, Donald M., Jr.; Aangekomen 7 September 1953. Vertrokken 6 December 1955.

Werkzaam geweest: Utrecht; Zeist als G.P.; Utrecht als D.P.; den Haag als Overziener der Zondagsschool en O.O.V.; den Haag als 2e Raadgever in het Zendings Presidentschap.

Becker, William F.; Aangekomen 28 Mei 1955. Vertrokken 6 December 1955.

Werkzaam geweest: Rotterdam Zuid.

Van Daalen, Pieter; Aangekomen 14 Juni 1954. Vertrokken 11 November 1955.

Werkzaam geweest: Nijmegen; Dordrecht; Arnhem.

Boogert, Jan H.; Aangekomen 21 December 1953. Vertrokken 11 November 1955.

Werkzaam geweest. Mechelen, België; Dordrecht; Rotterdam als D.P.; Amsterdam als G.P.

Thomas, Criesta J.; Aangekomen 25 Januari 1954. Vertrokken 4 Januari 1956.
Werkzaam geweest: Groningen; den Haag als Bijenkorf Meisjes Overzienster;
Amsterdam.

Harmon, Beth C.; Aangekomen 21 December 1953. Vertrokken 4 Januari 1956.
Werkzaam geweest: den Haag; Rotterdam; Amsterdam.

William F. Becker

Pieter van Daalen

Jan H. Boogert

Criesta Thomas

Beth C. Harman

OVERGEPLAATST:

Pinegar, Max L.; Aangesteld als 2e Raadgever in het Zending's Presidentschap.
Brim, Larry H.; van Groningen naar Hoofdkantoor als Zending'ssecretaris.
Vuyk, Pouwel S.; van Den Helder naar Antwerpen, België.
Beazer, Gaylen M.; van Harlingen naar Rotterdam Zuid.
Tak, Hendrik W.; van Hoofdkantoor naar Gouda als G.P.
Heninger, Gary G.; van Rotterdam Zuid naar Hoofdkantoor.
Crandall, Ronald A.; van Antwerpen, België naar Groningen als D.P.
Cherry, Clair G.; van den Haag naar Eindhoven als D.P.
Winterton, Harold D.; van den Haag naar Tilburg.
Carpenter, Armal B.; van Gouda naar Tilburg.
Brown, R. Michael; aangesteld als G.P. Antwerpen, België.

Attentie!

Attentie!

NATUURLIJK DOET U OOK MEE AAN ONZE GROTE

Korte Verhalen Wedstrijd

Iedereen, jong en oud, kan mee doen en een ieder heeft dus de kans op een gratis abonnement op de „Ster“!

Het is heus niet moeilijk! Alles wat U heeft te doen is een goed verhaal van 750 tot 1000 woorden over een der gegeven onderwerpen te schrijven en dit vóór 29 Februari naar Zuster J. Westerduin, van Musschenbroekstraat 181, Den Haag, te sturen.

PRIJZEN:

1ste prijs: Een jaar gratis de Ster

2de t/m 4de prijs: 6 maanden gratis de Ster

5de t/m 15de prijs: 3 maanden gratis de Ster.

De verhalen, die de 1ste, 2de, 3de en 4de prijs behalen zullen in de Ster gepubliceerd worden!!!!

JURY:

Broeder W. Panman.

Zuster H. Thijsse.

Zuster J. Westerduin.

ONDERWERPEN:

Uit de Tijd der Mormoonse
Pioniers

Het Boek van Mormon in het
Licht der Moderne Ontdekkingen

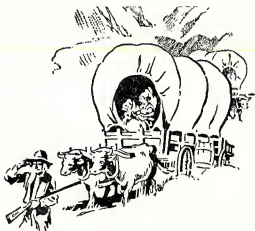
Het Woord van Wijsheid en de
Wetenschap

De Kerk als Opvoedster

Ware Naastenliefde

Dienstbaarheid

Mijn Getuigenis

Wij beginnen goed in 't Nieuwe Jaar,
Wij hebben papier en pen al klaar.
Een ieder peinst nu heel geducht
Voor een goede pennevrucht,
Want allen heinde en ver
Dingen naar een gratis „STER“!